

Vanja Parača

(BES)KRAJ
ZALUTALOG
BLUZA

OTVORENA KNJIGA

Beograd, 2022.

Copyright © za ovo izdanje Otvorena knjiga

Vanja Parača

(BES)KRAJ ZALUTALOG
BLUZA

KASNO JE

Kasno je,
gutaju nas riječi.
Pristajem na beskraj
u sklopljenoj pučini nemira
dok noćna ptica obesmišljava let.

Ako treba da se oprostim
s rascijepanom stranicom
djeljivih uzdaha i dogorjelih krila,
biću u njoj budna,
od pjesme tiša.

Znaš li šta su proročanstva?
Jedna čestica hemijskog sudara
i svijet koji prestaje da diše.
Postaje naš na krajevima straha,
a tu se ne čuje niko više.

Zvijezde traju duže od trenutka
i usuđuju se na periferiju sna.
Ako je rizik rastegljiv kao tišina,
dan i noć umiru u čežnji vjetra
pravilnim dodirima sumraka.

Polako gubim prošlost
što kruži po svijesti
i lomi snagu neizgovora
i slutnju pogleda.

Al' uzalud je razbijeno vrijeme,
neuhvatljivo i mamurno.

Sad je već kasno,
progutale su nas riječi.

PUTNIK OD KAMENA

Ne kunite mi kajanja.
Ja sam putnik na letu od kamena.
Preko kapije uzdaha,
svačije i ničije
koraku mjerim dlanove.

Na presjeku mrtvih prstiju
tvorim bludne tragedije.
Počinju u noć,
odlaze na dan.

U ogledalu zaboravljenih
čitaćeš kletve
uzletjelih priča
na dnu obnažene svijesti.
Pričaće ti o nepregledu
morske tajne, zalutale
u vremenu kad ne traje.

Od bezrječja do bezglasa
pronađena je samo jedna vječnost.
Kaplje na iznemoglost
pijanu od sjenke.

UGAŠENO SVITANJE

Sanjivim ti otkučajem
opraštam sjenu
prećutane riječi
što nalikuje čudu
uklete sjete.

Pamtiću trepataj,
uzdah i pjesme
iz kojih kliče iskajani tren
gorke jeseni
i njene oživljene sreće.

Pamtiću jutro,
prvo nakon promukle smrti
i voljeću pola vijeka
više od vječnosti najsjanije.

Na prilazu srčanih rima
glas mi postaje muk,
dok postojim
na dlanu ugašenog svitanja.

U tebi spavaju drevna sjećanja,
kao da kraj uzdahom čuvaš.

ČELJUST ZLA

Dan se prosipa po čeljustima zla,
sluša kako rijetki duhovi
ne mogu da spavaju noću,
a ja sjetno brojim
plavkaste leptire
proplakanih dubina.

Budim se iz okova
praljudskih slova,
nemilo kliču nad oprostom
sumornog kajanja.

I više me nema,
ne živim na ivici obmanute sušti.
Dogorjeli plamen bačen je
uzdahom zaborava
i čeka me da se vratim

sebi il' tebi.

KIŠNO SRCE

Zavidne noći
sniježnog sluha
s dlana mi čitaju krik.
Na staru sliku spušta se dim,
zaborav me izdaje,
nije mi ćutnja nit.

Ako smo jedini,
otkazujem dušu
pred noćnom pticom
i prahom traga
crnih duša.

O, prokletnici sjećanja,
kradete istinu
kišnog srca
na širokoj cesti
lažnih nepravilika.

Premalo tišine nosim u oku,
daljina mi je poslednji čin.